

УДК 821.111
ББК 84(4Вл)
Н55

СКАРБИ: молодіжна серія
Серія заснована 2015 року

*Моєму дорогому синові Полу Бленду,
за чийм знанням залізниць упевнено
ховається моє власне невігластво*

Несбіт, Едіт

Н55 Діти залізниці : роман / Едіт Несбіт ; пер. з англ.
Олени Ломакіної. — К. : Знання, 2017. — 208 с. —
(Скарби: молодіжна серія).

ISBN 978-617-07-0237-1 (серія)

ISBN 978-617-07-0424-5

Юні герої роману “Діти залізниці” відомої англійської письменниці Едіт Несбіт (1858—1924) навчаються в школі та мріють про пригоди. Загадкові обставини змусили їхню сім’ю переселитися із садиби у передмісті Лондона до сільського будинку поблизу залізниці. Розпочалося нове життя, сповнене несподіваних пригод і таємниць. Кмітливість, винахідливість, налаштованість на добрі справи допомагають дітям запобігти аварії поїзда, погасити пожежу, врятувати пораненого хлопчика, стати надійними помічниками дорослим і знайти серед них багато справжніх друзів.

УДК 821.111
ББК 84(4Вл)

Літературно-художнє видання

Скарби: молодіжна серія

НЕСБІТ Едіт

ДІТИ ЗАЛІЗНИЦІ

Роман

Обкладинка та художнє оформлення Михайла Олійника

Підп. до друку 24.11.2016. Формат 84×108 1/32.

Папір офс. Гарнітура SchoolBook. Друк офс.

Ум. друк. арк. 10,92. Обл.-вид. арк. 11,35. Зам. 16-319.

Видавництво “Знання”, 01030, м. Київ, вул. Стрілецька, 28.

Свідоцтво суб’єкта видавничої справи ДК № 3596 від 05.10.2009.

Тел.: (044) 234-80-43, 234-23-36

E-mail: sales@znannia.com.ua, <http://www.znannia.com.ua>

© О.П. Ломакіна, переклад
українською, 2017

© Видавництво “Знання”,
переклад українською,
оформлення, 2017

ISBN 978-617-07-0237-1
(серія)

ISBN 978-617-07-0424-5

Розділ 1 Початок

Спочатку вони не були дітьми залізниці. Гадаю, вони ніколи навіть не розглядали залізницю, як щось інше, ніж спосіб дістатися на вистави Маскеліна й Кука, до театру пантоміми, зоопарку чи Музею мадам Тюссо. Звичайні діти передмістя, вони жили з татом і мамою у звичайній садибі з фасадом із червоної цегли і вітражем на вхідних дверях, мощеним кахлями передпокоем, ванною з гарячою й холодною водою, електричними дзвінками, французькими вікнами на всю стіну, безліччю білої фарби і “всіма сучасними вигодами”, як говорять агенти з нерухомості.

Їх було троє. Роберта — найстарша. Матері зазвичай не мають улюбленців, однак якби їхня мама таки замислилася про це, то улюбленою дитиною для неї стала б саме Роберта. Середній був Пітер, що мріяв стати інженером, коли виросте, а наймолодша Філіс була найслухнянішою.

Їхня мама не належала до тих осіб, що ходять з нудними візитами до нудних дам і змучено сидять удома, чекаючи, поки нудні дами навідають її у відповідь. Натомість вона майже завжди була вдома, готова пограти з дітьми, почитати їм, допомогти з уроками. Крім того, поки діти були в школі, вона писала для них оповідання, котрі читала їм уголос після чаювання. А ще вона завжди вигадувала смішні віршики на їхні дні народження та з нагоди інших значних подій, як-от хрестини нових кошенят, зміна обстановки у ляльковому будиночку чи успішне одужання після свинки.

Ці троє щасливих дітлахів завжди мали все, чого потребували: гарненький одяг, затишок сімейного вогнища, симпатичну дитячу, обклеєну шпалерами із зображенням Матінки Гуски¹ й повну найрізноманітніших іграшок. Вони мали добру й веселу нянечку і пса на кличку Джеймс — це був їх власний пес. А також вони мали тата, просто-таки ідеального тата — він ніколи не сердився, вчиняв лише по справедливості й завжди був готовий з ними гратися — а якщо, бувало, не виявляв такої готовності, то завжди мав на це вагомі причини, і його пояснення були настільки кумедні й цікаві, що діти були певні: причина справді вагома.

Ви напевне подумали, що вони, вочевидь, дуже щасливі. Вони дійсно були дуже щасливі, проте не уявляли, наскільки, аж поки чудове життя у Червоній садибі не урвалося, і їм не довелося жити цілком інакше.

Страшна переміна сталася раптово.

Святкували Пітерів десятий день народження. З-поміж інших подарунків того дня він отримав модель локомотивчика, таку досконалу, про яку було годі й мріяти. Решта подарунків теж була прекрасна, проте жоден не міг перевершити локомотив.

Рівно три дні хлопчик насолоджувався своїм довершеним подарунком. А потім — чи то через необережність самого Пітера, чи то внаслідок добрих намірів Філіс, які цього разу були досить настирливими, чи то з якоїсь іншої причини — локомотив раптово вибухнув, видавши гучне “бабах”. Джеймс так перелякався, що вискочив з кімнати й десь переховувався до кінця дня. Фігурки людей з Ноева ковчега, що сиділи в тендері², розлетілися на друзки, але більше нічого не постраждало — окрім бідолашного локомотива й Пітерових почуттів. Потім говорили, що він плакав — але, зрозуміло, десятилітні хлопчачки не плачуть, які б жахливі трагедії

¹ Матінка Гуска — персонаж англійських та американських казок. (Тут і далі — прим. ред.)

² Тендер — причепна частина паровоза для зберігання запасів води, палива, мастила.

їх не спіткали. Він стверджував, що очі в нього почервоніли, бо він підхопив застуду. Згодом виявилось, що він таки дійсно застудився, хоча в ту мить, коли він це казав, він цього ще не знав. Тож наступний день він мав провести в ліжку. Мама почала було побоюватися, що хлопчик захворів на кір, аж раптом він різко сів у ліжку й сказав:

— Ненавиджу вівсянку! Ненавиджу ячмінну воду! Ненавиджу хліб з молоком! Хочу встати й з'їсти щось справжнє!

— А чого б тобі хотілося? — запитала мама.

— Пирога з голуб'ятиною! — жадібно сказав Пітер. — Великого пирога. Дуже великого.

Отож мама попросила куховарку зробити великий пиріг із голуб'ятиною. Куховарка його зробила. А коли зробила — спекла. А коли пиріг був готовий, Пітер з'їв шматок, і застуди як не було. А поки готувався пиріг, мама написала віршик, аби заспокоїти та розважити Пітера. Починався віршик розповіддю про прекрасного, але безталанного хлопчика Пітера, а далі йшло таке:

*Локомотивом він своїм
Завзято й радо гравсь.
І все, чого в житті хотів, —
Щоб той не поламавсь.*

*А якось — друзі, уявіть!
Що розкажу вам — страх!
Зненацька клапан мов здурів —
І ось котел — бабах!*

*Похмуро він уламки згріб,
Понісши їх до мами,
Хоч знав, що їй не до снаги
Зробити такий самий.*

*А про загиблих у путі
Не дбав у хвилю ту,*

*Локомотив йому цінніш,
Ніж люди на борту.*

*Тепер ви бачите усі,
Чом Пітер захворів.
Тамує горе пирогом
Із ніжних голубів.*

*У ковдри кутається він
Й допізна не встає,
Бо так затявся пережить
Він горенько своє.*

*Червоні очі — не біда!
Це все застуда винна!
Запропонуйте пирога —
Це ліки на “відмінно”!*

Тато на три чи чотири дні поїхав за місто. Усі надії на те, щоб полагодити зламаний локомотив, Пітер покладав саме на тата, тому що той був майстром на всі руки. Тато міг полагодити що завгодно. Він часто надавав ветеринарну допомогу дерев'яному конику-гойдалці — одного разу врятувавши йому життя, коли вже, здавалося, жодна людина не зможе допомогти і бідну істотку вже хотіли викинути, бо навіть тесля сказав, що не знає, чим зарадити. І саме тато лагодив ляльчині коліски, коли нікому іншому це не вдавалося, а також за допомогою клею, кількох дерев'яних трісочок і складаного ножика закріпив на шпильках усіх звірів Носва ковчега так само міцно, як вони тримались до того, а то ще й міцніше.

Того дня, коли тато повернувся додому, Пітер із героїчною самовідданістю нічого не сказав йому про свій локомотив, аж поки той не пообідав і не викуриє післяобідню сигару. Проявити самовідданість — це була мамина ідея, але саме Пітер втілює її в життя, хоча це й вимагало від нього неабиякого терпіння.

Зрештою мама звернулася до тата:

— А тепер, любий, якщо ти вже достатньо відпочив і заспокоївся, ми маємо повідомити тобі про страшну залізничну катастрофу й попросити твоєї поради.

— Добре, — відгукнувся тато. — Я слухаю.

Пітер розповів йому свою сумну історію й приніс те, що лишилося від локомотива.

— Гм! — сказав тато, ретельно оглянувши його.

Діти затамували подих.

— Невже жодної надії? — тихо запитав Пітер із тремтінням у голосі.

— Надії? Ні, чому ж? Надії повно! — бадьоро відгукнувся тато. — Але, крім надії, нам знадобиться ще дещо: шматок міді, паяльник, новий клапан. Гадаю, краще відкласти ремонт на якийсь дощовий день. Ось, наприклад, займемося цим у суботу пополудні — будете всі мені допомагати.

— Хіба дівчата можуть лагодити локомотиви? — за сумнівався Пітер.

— Звісно, що можуть. Дівчатка такі ж розумні, як і хлопчики, не забувайте про це! От ти, Філ, хочеш бути машиністом локомотива?

— І в мене постійно буде замузане обличчя? — без жодного ентузіазму відгукнулася Філіс. — До того ж я неодмінно щось зламаю.

— А я б дуже хотіла! — жваво відгукнулася Роберта. — Татку, як думаєш, коли я виросту, я зможу стати машиністом? Або навіть опалювачем?

— Ти хотіла сказати “кочегаром”, — сказав тато, продовжуючи смикати й вертати в руках локомотив. — Якщо ти все ще хотітимеш цього, коли виростеш, ми подумаємо над цим. Пригадую, коли я був хлопчиком...

У вхідні двері постукали.

— А це ще хто такий? — вигукнув тато. — Звісно, для англійця його оселя — фортеця, але хай би тоді будували маєтки, що мають спільну стіну з сусідами й оточені ровом, а дістатися до них можна хіба через підвісний міст.

Увійшла Рут, рудоволоса покоївка, і повідомила, що господаря хочуть бачити двоє джентльменів.